

zenu nepovažovalo; ba tu teprve si vyžaduje ověřené opisy příslušných smluv sjednaných s bývalou železniční správou. V dalším dopise ze dne 18. května 1925 staví se již ministerstvo na zcela zamítavé stanovisko. Za akt ve smyslu § 4 zák. nebylo by lze považovati ani případné placení částky 120.000 Kč, protože ani to nebylo v ý s l o v n ý m převzetím závazku ze smlouvy. Za těchto okolností je nerozhodno, kolik a na co bylo železniční správou placeno, nabyli-li firma Julius P. také nějaký nárok proti bývalému rakouskému eráru na náhradu pořizovacích nákladů čili nic, byly-li orgány jednavší za československý stát na omylu, a byla-li firmě předepsána z náhradní sumy dávka z majetku. Netřeba řešiti ani otázku, byl-li ten který orgán anebo jednající úředník oprávněn činiti závazné prohlášení za československý stát při tom kterém jednání. Ústní vyjednávání v ministerstvu, jehož se žalobkyně dovolává v odst. II. žaloby, jest rozhodně vyloučiti z pojmu »aktů«, jak je má na mysli § 4 zák., takže v tom směru netřeba řízení doplňovati, jak mylně má za to odvolací soud.

Čís. 12635.

Nevstoupení do sporu (§ 21 c. ř. s.) nemá v zápětí, že by osoba, které byl spor opovězen a která nechala opověď nepovšimnutou, musela tomu, kdo jí spor opověděl, hraditi škodu, již utrpěl tím, že ve sporu podlehl.

(Rozh. ze dne 26. května 1933, Rv I 2153/31.)

Žalovaná firma dodala žalobci látku, již žalobce dále prodal L-ovi. L. žaloval žalobce u okresního soudu v Užhorodě o náhradu škody, ježto prý dodaná látka byla vadná. Žalobce opověděl spor žalované firmě, jež však do sporu nevstoupila. Užhorodský spor žalobce prosoudil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované firmě náhrady škody, již utrpěl, podlehnuv ve sporu užhorodském a opíral žalobní nárok mimo jiné též o to, že žalovaná nevstoupila do užhorodského sporu, ač jí byl opovězen. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Žalobce žaluje o náhradu škody a musí proto dokázati nejen, že škodu utrpěl, nýbrž i, že mu škoda byla způsobena vinou žalované. Zjištěno však bylo, že zboží, jež žalovaná firma dodala žalující straně, bylo bezvadné, a správně dolíčil již odvolací soud, že žalovaná nebyla p o v i n n a vstoupiti do sporu jí opovězeného, a že se tím, že tak neučinila, nedopustila protiprávního činu. Takovou povinnost neukládá žalované ani § 21 c. ř. s., mluvě jen o osobě, která má zpravití někoho třetího o právní rozepři; ale neukládá této třetí osobě žádné

povinnosti, a zejména nepojí ani § 21 c. ř. s. ani § 91/2 obč. s. por. platící na Slovensku a Podkarpatské Rusi, který by zde vlastně přišel v úvahu, an opovězený spor byl projednán a rozhodnut okresním soudem v Užhorodě, ani žádný jiný zákonný předpis k nevstoupení do sporu následek, že by osoba, které byl spor opovězen a která opověď nechala nepovšimnutou, musela tomu, kdo jí spor opověděl, hraditi škodu, již utrpěl tím, že ve sporu podlehl.

Čís. 12636.

Železniční přepravní řád (ze dne 17. července 1928, čís. 144 sb. z. a n.).

Zákonná domněnka, že škoda vznikla z nebezpečí souvisejícího s přepravou v otevřeném voze, neplatí, vzňal-li se otevřený vůz naložený slámou od hořících jiných vozů a vzňal-li se i následující krytý vůz naložený obilím v zrně.

(Rozh. ze dne 26. května 1933, Rv I 122/32.)

Firma K. odeslala dráhou slámu v otevřeném vagoně, krytém plachtou. Vagon slámy za dopravy shořel. Proti žalobě postupnice firmy K. o náhradu škody namítla žalovaná dráha, že platí v souzeném případě ve prospěch dráhy domněnka čl. 90 § 2 lit. a) a § 3 želez. dopr. řádu, že příčinou zkázy zásilky byla doprava v otevřeném voze a že tuto domněnku žalobkyně nevyvrátila. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Bezdůvodnou jest výtka nesprávného právního posouzení věci, neboť železnice ručí podle čl. 88 a 89 žel. př. ř. za provedení přepravy na celé cestě až do dodání zboží, leč by dokázala, že škoda byla způsobena zaviněním oprávněného nebo vadností přepravovaného předmětu, nebo vyšší mocí (§ 4 čl. 89), nebo z nebezpečí souvisejícího s přepravou v otevřených vozech podle § 2 písm. a) a § 3 čl. 90 žel. př. ř. Žalovaný erár se dovolává jen tohoto osvobozujícího důvodu čl. 90 § 2 písm. a) a § 3 žel. př. ř. a vytýká nesprávné právní posouzení prvním soudu proto, že ze zjištěné skutečnosti, že chytil i jako osmý zařazený krytý vůz naložený obilím, a že jednotlivé jeho části také shořely, dospěl první soud k závěru, že, kdyby bývala sláma dopravována ve voze krytém a byla by zasažena ohněm, byla by shořela, takže odvolání se dráhy na nebezpečí dopravy v otevřeném voze není případné a neosvobozuje dráhu od ručení, poněvadž tím není dokázán opak, který prý ani proveden býti nemůže, nýbrž jen pravděpodobnost tvrzení toho, která nemůže nikdy vyvrátiti právní domněnku. Tento názor odvolatelův není správný proto, že není přirozeně ani možné, aby byl proveden důkaz, že shořel krytý vůz se slámou, o kterou zde jde, nýbrž že k provedení důkazu o opaku možnosti vzniku škody z nebezpečí souvisejícího s přepravou v otevřeném voze stačí důkaz, že otevřený vůz se vzňal od hořících jiných vozů stejně